

[Socialministeren.]

Den Attest, der endelig skal udstedes i Anledning af en forestaaende Fødsel og Barsehjælp efter Folkeforsikringslovens § 19, er fastsat til 3 Kr., der betales af det paagældende Medlem selv, medens den Attest, der udstedes om, at den optagelsessøgende lider af midlertidig Sygdom, hvorfor Optagelsen maa udsættes, ligesom den Meddelelse, som Lægen skal afgive til vedkommende sociale Udvalg om Invaliderentesøgers Erhvervssevne efter Note 4 til Folkeforsikringslovens § 46, er vederlagsfri.

Det ærede Medlem vil heraf se baade, at der er handlet i den af hende paapegede Henseende, og at denne Virksomhed ikke kan siges at have haft til Formaal og heller ikke til Resultat at faa Lægestandens Lønmer til at bugne. Men gratis kan man nu ikke forlange, at de skal optræde.

Endelig udtalte dette ærede Medlem sig indgaaende om Forholdet mellem den offentlige Forsorg og den private Velgørenhed og meddelte, at hun nærrede Ængstelse for, at det nu skulde være forbi med Samarbejdet i København mellem Magistraten og de samvirkende Menighedsplejer, idet det ærede Medlem paastod, at Magistraten har stillet de samvirkende Menighedsplejer i Udsigt, at Kommunen selv agtede at overtage hele Sygeplejen. Det ærede Medlem udtalte derfor Ønsket om, at Socialministeren med Hensyn til disse vigtige Kapitler og Bestemmelsen i § 300 i offentlig Forsorg vil være i Stand til at vejlede Kommunerne, saaledes at de ikke ved egenmægtig Optræden bryder, hvad jeg — det vil sige hun — vil kalde Sociallovens Aand med Hensyn til Samarbejde med det private Initiativ.

For Københavns Vedkommende ligger det saaledes, at Kommunen har en kommunal Hjemmesygepleje, der ydes til Sygekassepatienter og ligestillede, at den har indført kommunal Barsepleje, og at den i en Aarrække har organiseret Sygepleje for Aldersrentnydere og fattigunderstøttede ved Samarbejde med Menighedsplejerne for et Vederlag af for Tiden ca. 22 000 Kr. Det er mig bekendt, at Magistraten forhandler med Hospitalsvæsenet om en samlet Sygeplejeordning, og i Skrivelse af 16. September i Aar har Ministeriet derfor godkendt, at Magistraten foreløbig, indtil anden Ordning træffes, varetager den kommunale Sygepleje i København ved Hjælp af uddannede Sygeplejersker, som de samvirkende Menighedsplejer stiller til Raadighed i Henhold til nugældende Aftaler.

Det hele befinder sig altsaa paa et forberedende Stadium. Foreløbig er der for

Ministeriet ikke andet at gøre end at afvente Resultatet af Magistratens Overvejelser. Ministeriet har ogsaa i sin Henvendelse til Magistraten udbedt sig et Forslag til en Ordning til sin Tid indsendt til Godkendelse. Nogen almindelig Vejledning for Kommunerne, som det ærede Medlem ønsker, anser jeg det ikke for muligt at give. Alt afhænger her i saa høj Grad af Forholdene i den enkelte Kommune, at det næppe vil være rigtigt at forsøge en almindelig Vejledning.

Det ærede Medlem Fru Gerda Mundt ... (*Christmas Møller*: Frøken) ... Jeg ved ikke, om Frøkenen ikke hører til de Frøkener, der kalder sig Frue? (*Christmas Møller*: Det gør hun ikke). Vel, saa skal jeg ikke have noget imod at betegne det ærede Medlem som Frøken. Det ærede Medlem Frøken Gerda Mundt gaar — Folketingstidenden Sp. 395 — loyalt ind under Socialreformen, siger hun, med dens gode og mindre gode Sider, hvilket jo kun kan glæde mig, og til de mindre gode Sider hører efter det ærede Medlems urigtige Formening de Vanskeligheder, som Socialreformen skal have medført for det kristelig-filantropiske Arbejde. Dette ærede Medlem tænker altsaa paa Forsorgslovens § 300 om Forholdet mellem de sociale Udvalg og de velgørende Institutioner.

De kristelige Betragtninger, som det ærede Medlem i den Anledning anstillede, skal jeg lade ligge, hvorimod jeg om det praktiske og administrativt fornuftige Formaal med § 300 skal tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger, fremkaldt af de mindre heldige Erfaringer, jeg i Tidens Løb har gjort netop med Hensyn til det manglende Samarbejde mellem offentlig Forsorg og privat Velgørenhed. Det er ikke Meningens med § 300 at udelukke, at der samtidig ydes Hjælp af det offentlige og af en velgørende Institution — ikke Meningens absolut at udelukke, det er først og fremmest Meningens saa vidt muligt at sikre, at Forholdene altid ligger klart oplyst, saaledes at en Person ikke i Smug oppebærer Hjælp to Steder samtidig. Enhver Institution, der er fornuftigt ledet, vil sikkert være med til at forhindre Dobbeltforsørgelse og Platslageri.

Det er her i første Omgang overladt til det sociale Udvalg at afgøre, om en samtidig Hjælp fra den paagældende velgørende Forening eller Institution kan ydes eller fortsættes, og der ses ikke heri at være nogen Grund til at give kristne eller skal vi sige kirkelige Institutioner en Særstilling. I øvrigt kommer det i disse Spørgsmaal i høj